

SZIVÁRGÓ SÖTÉTSÉG 2.7

Mioigi bázis

*fine
selection*

ON SAI

O N S A I

Miojin bázis

S Z I V Á R G Ó S Ö T É T S É G 2,7

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Az író előszava

A történet a *Szivárgó sötétség*-sorozat második kötete, a *Lucy* után játszódik, egy időben a *Szürke szobákkal*.

Ha még nem olvastad a sorozatot, egy kis segítség...

Harmincezer lakott bolygó van, amit a Birodalom tart össze, élén Anargan L'aighton Chester trónörökösével, akit a mentálok – Lucy, Edna és más telepata lények – támogattak korábban.

Ferrington, a kalózkirály megindult a végeken, hogy fiát, Al herceget trónra ültesse. Amikor az első bolygó, a Navran elesett, a mentálok sorsára hagyták a háborúzó emberiséget.

Ebben a világban már szinte teljesen eltűnt a vallás. A kereszténységet félelmetes szektának tartják, és kétszáz éve üldözik; a kalózok megnyúzzák, a császáriak lelövik őket. Ám Artúr és Márk létrehoz egy keresztény szerelóbázist a háborús övezetben.

A probléma, hogy az emberlakta világba újra beszivárog a transzcendens.

Jó olvasást!

On Sai

— EZ AZ! SEX! – kiáltott Márk a sor közepén, mire minden arc felé fordult. – Szerintem Artúr ezt kapja tőlem a születésnapjára!

Artúr erre a mondatra lépett be a Miogin bázis hatalmas ebédlőjébe.

Az egyik dokkból, a kalózok közül jött, így a mellény csuklyája még eltakarta az arcát. Lehajtotta a fejét, hogy ne látszódjon, ahogy elneveti magát. Márkban ezt szerette a legjobban, olyan könnyű volt mellette az élet.

– Remélem, nem magadat teszed díszdobozba! – harsogta vidáman a nagydarab Szilárd. Körülöttük nevettek az emberek.

Artúr erre meglepve felnézett. Szilárd és Márk egymást ugratják?

Szilárd astori mértékkel mérve is régi keresztény családból származott, az ősei generációk óta védték a hitet, többen vértanúk lettek, ami egy roppant szép kifejezés arra, amikor a kalózok elkapnak és megnyúznak valakit. Nagyon nehezen tolerálta a „frissen megtérők” lazaságát, főleg Márkét. De Krisztus jóban volt a kurvákkal, és Márk anyja is az volt, így aztán Szilárd úgy döntött, megértő lesz. Márk azonban nem volt megértő, és az ilyen érvelésre rendszeresen ütött. Szilárd szerint azért, mert hiányosak a bibliai ismeretei.

Képtelenség, hogy ezek ketten egymást ugrassák!

Artúr érdeklődve ment beljebb.

A Miogin úrbázison hónapokkal korábban kifogytak az élelmiszer-automaták, ezért közösen főztek a kétezer emberre. A sűrű, nehéz ilatból úgy tűnt, megint gombás algaészta lesz. A hosszú sor végére akart beállni, de mindenki tisztelettel félrehúzódott, és intett, hogy menjen előre. Artúrt eleinte zavarta, hogy vezetőként már nem kezelik egyenlőként, de fárasztóbb volt vitatkozni, mint elfogadni. Ráadásul annyi dolga akadt, hogy az evésre csak percei maradtak.

– Képzeljétek el Artúr arcát, ahogy kiugrok egy dobozból, és riszálni kezdem magam! – Márk felemelte a karját, és be is mutatta, hogy milyen erotikus csípőkörzést tud.

Artúr odaért a sor elejére, ahol egy csinos lány merte az ételt. A teljes ebédlő fuldoklott a visszafojtott nevetéstől.

Márk is érezhette, hogy valami nincs rendben, mert megállt, és leeresztette a karját.

– Mondjátok, hogy nem áll mögöttem! – nyögte.

Óriási hahota felelt rá. Nemcsak a sorban állók, de a teljes ebédlő nevetett, a nők hangja élesen csilingelt, kacagásuk úgy haladt át a férfiak vaskos röhögésén, ahogy acéllapba csúszik a fűrész.

Márk megpördült, és vigyorogva mentegetőzni kezdett, de a szeme nem nevetett. Ahogy Szilárdé sem, miközben a férfi tovább ugatta Márkot.

Artúr túl jól ismerte a fiúkat ahhoz, hogy tudja, mikor hazudnak.

A lány közben neki is mert az ételből, és odanyújtotta.

Artúrnak először a lány meztelen vállán akadt meg a szeme. Navrani divat szerint a ruha bal vállán egy nagy, ovális kivágás volt, és amikor Artúr a bolygón járt, ez valahogy természetesnek tűnt, de itt, a szürke folyosók és a sok férfi között vonzotta a tekintetet.

Inkább a tányérra nézett.

Figyelnie kell a gondolataira, tudta jól. Ha az embert két entitás kerülgeti, nem árt, ha észnél van.

A tányéron elterült a zöld algatészta, és mellé loccsant a barna, gombás szósz. Artúr jobban megnézte, és összeráncolta a homlokát. A korábbi adag háromnegyede lehetett. A többiek tányérjára pillantott, ám ott sem díszelgett több tészta.

Fogyóban az étel? Ez hogy lehet?

A barna hajú lány bizonyára látta a tekintetét, mert máris lendült kezében a merőkanál, hogy több tésztát adjon. Artúr gyorsan elhúzta a tányért, nem akarta, hogy kivételezzenek vele.

– Kösz, Mona! – intett Márk, és elindult az asztalok felé. Artúr és a szerelők követték.

A csapat leült, és elmormolták a közös imát evés előtt. Artúr nem csatlakozott, udvariasan hallgatott. Képtelen volt Istenhez szólni.

Álmaiba suttogások szűrődtek, ám ő iszonyatos önfegyelemmel zárta a transzcendenst. Megőrült volna, ha nem teszi.

– Na, milyen voltam? – suttogta idegesen Szilárd, és összekeverte az algatésztát a mellé öntött barna, gombás szósszal. – Mondtam, hogy meg tudom csinálni!

– Állati jól játszottál – bólogatott vigyorogva Márk. – Már csak a lábszaggoddal kéne kezdenünk valamit... mondjuk fegyverként szabadalmaztatni.

A szerelők felröhögtek. Szilárd csak a jégbolygón megszokott csizmát volt hajlandó viselni, de ami mínusz negyven fokban ideális, az a plusz húszfokos szerelőbázison már kevésbé.

– Mi volt ez a színjáték? – kérdezte Artúr.

– Alma félt, hogy balhé lesz a csökkentett adagok miatt. – Márk vállat vont, és enni kezdett. – El kellett terelni a figyelmüket. Ezt a

trükköt Késestől tanultam, az a kalóz egy zseni, csak totálisan elmebeteg. Egyszer velem is... Á, ez ártana a borvirágos lelketeknek! Ha nagyok lesztek, elmesélem.

– Gondolod, így nem tűnik fel nekik, hogy kevesebb az étel? – kérdezte Artúr elképedten.

– Nézz körül! Szerinted? – vigyorgott Márk.

Artúr körbepillantott; tényleg jókedv uralkodott minden asztalnál, a férfiak teli szájjal kanalazták a zöld tésztát, valószínűleg vaskos vicceket elsütve, a maroknyi nő meg vidáman pusmogott.

Artúr kicsit elbizonytalanodott, de kimondta, amit gondol.

– Na, és mi lesz holnap? Miért nem beszéljük meg nyíltan a bajokat?

– Légy már lazább! – nevetett Márk. – Mióta lógsz velem, és semmit nem tanultál?

– Az igazság nem egy formálható játék. Ott, ahol hazugság van, megszűnik a bizalom.

Látta, hogy az astori barátok kelletlenül összenéznek. Ők sem értették, mit akar mondani.

Márk gúnyosan fintorgott:

– Most komolyan, Artúr, néha úgy viselkedsz, mintha a világ sorsa múlna rajtad. Lazíts már! Próbáld meg élni, csajozni, egyszer végre rendesen be is rúghatnál. Hidd el, a világegyetem túlélne...

Artúr nem felelt. Rosszulesett neki, amit Márk mondott. Tényleg úgy érezte, néha túl sok van a vállán, és nem bírja, mint akkor, ott a Tiltén. Azonnal fegyelmezte a gondolatait. Ami elmúlt, az nincs többé, Scartól megtanulta, hogy csak a jelen számít.

Péter, az egyik astori szerelő előrébb hajolt, bár az ő hangja nem volt olyan erős, hogy a többi asztalnál is meghallják:

– Az emberek nem értik, hogy nincs pénzünk. Csak azt látják, hogy mennyi szerelést végzünk, de azt nem, hogy mekkora heti adót fizetünk Ferringtonnak.

Márk erre azonnal a tányérjába merült, és élvezettel enni kezdett. Artúrnak gyanús lett az alगतészta iránti hirtelen vágy.

– Márk, ugye, befizetted az adót?

– Igen. Persze.

– Márk?

– Izé, nagyjából.

Artúr nem faggatta, csak bámult rá, és némán várt. Tudta, hogy a csempész ezt utálja a legjobban.

Márk felsóhajtott, és lenyelte a falatot.

– Volt egy kis... vitám Gödénnel, és azóta nem igazán kedvel minket. Nem mintha eddig kedvelt volna, szóval teljesen mindegy... A lényeg, hogy leszedett az adóból harminc százalékot, mondván, hogy védelmi pénz. Merthogy ő vigyáz ránk a fronton, nehogy a császáriak megtámadjanak.

Artúrban megállt az ütő. Harminc százalék?! Számolnia se kellett hozzá, ez képtelenség! Nem tudják kitermelni a többletet.

– Ferrington tud róla?

– Nem. Gödény azt mondta, ha szart keverünk, nem vontat minket többé.

Artúr a homlokát ráncolta. A kalózkirály naprendszer naprendszer után foglalt el. Irgalmatlan mennyiségű üzemanyag kellett volna a Miogin bázis önálló ugrásához. Gödény hatalmas sziklahajója vitte őket, persze felszámítva a költségeket. De ha még 30%-ot leszed...

Ha lemaradnak, csődbe mennek, Ferrington akkor is behajtatja az adót, ha nincs bevétel. A bolygók feldúlva, ezernyi menekült áramlik,

a normális kereskedelemnek vége, nyomor és fosztogatás mindenhol. A harcolók az egyedüliek, akik telt házas szerelődokkokat biztosíthatnak.

– Mennyire állunk rosszul?

– Szerelni tudunk, alkatrész akad a roncsokból, de csak két hétig elég az élelem. A béreket se tudjuk kifizetni. Próbáltunk pénzt szerezni Adalberttel, de eddig nem sikerült.

– Miért nem mondtad? – Artúr úgy érezte, az úrbázis a fejére szakad.

Márk kalandortermészete kiváló, ha a kalózokkal kell tárgyalni, de gazdasági téren hajmeresztő. A halogatás a legjobb út, hogy a kis problémákból nagyok szülessenek.

– A holnapi megbeszélésre tartogattam. Gondoltam, ma elég trauma lesz neked a gombás algatészta. – Márk próbált vicces maradni, de látszott, legbelül ő is aggódik.

– Valahogy meg kell ezt oldanunk – tűnődött Artúr. – Mi lenne, ha nem csak a kalózoknak szerelnénk?

– A civilek nem mernek idejönni.

– Ez igaz. Akkor viszont a kalózoknál kell árat emelni.

– Megőrültél? Lelőnek! – vágta rá Péter idegesen.

Márk is megrázta a fejét.

– Hiába emelünk. Áll a front, a kalózoknak sincs pénzük. Holderon kapitány túl jól lő... Sok kalózhajó már két-három javítást megcsináltatott, és a következőt hitelbe kéri. Akkor tudnak fizetni, amikor kifosztják a bolygót, vagy a lentiek sarcot küldenek.

Artúr lázasan gondolkozott. Két hete voltak ebben a naprendszerben.

Mióta a kalózok beljebb jutottak a Birodalomban, egyre nehezebb dolguk lett. Kiderült, Őfelsége zseni, és minden rendszerbe egyedi védelmet telepített. Itt a támadáskor egy űrszeméttelepbe rejtett

automatikus ágyúrendszer aktivizálódott, az kapta el Ferrington első hullámát még a legszélső bolygónál.

Négy bolygó keringett a rendszerben. A külső egy jelentéktelen kis bolygó, mellette hatalmas szeméttelep húzódott. Utána egy gázóriás következett, amit egy lomha töltőállomás csapolt meg; mivel az állomást aknamező védte, a kalózok nem tudták bevenni. Ferrington nem bajlódott vele, ő a császári célpontokra vadászott, minél hamarabb el akart jutni a Központi bolygóhoz.

Befelé haladva a Jona bolygó következett hatmilliárd lakossal. Holderon kapitány és serege itt zúdult rá Ferringtonra. A negyedik bolygón, a Zagon kétmilliárdan éltek, egy sivatagos világ, tele értékes nyersanyagokkal.

Két hete folyt a csata, váltakozó sikerrel, és ki tudja, hogy még meddig fog tartani. Artúr a védőknek drukolt.

– A bérek kifizetését talán tudjuk csúsztatni, de élelem mindenképpen kell. Sokan nem fizetnek?

– Igen, a legtöbb javítás hitelbe megy.

– Hitelbe dolgozunk? – Szilárd elfintorodott. A legtermetesebb astori volt, és a szerelőcsapat vezetője. – Ennyire ne légy már gyáva, Márk! Hajtsd be a szerelés árát!

– Szeretnél mellény lenni? – csattant fel Márk. – Nem véletlen, hogy én intézem a gazdasági ügyeket, és nem ti! Már rég a ventilátor előtt száradna a preparált bőrötök.

Szilárd elhúzta a száját, és gyors mozdulattal belapátolta az utolsó falatot.

– Régén utáltad a gombát – mondta reménykedve, miközben Artúr érintetlen tányérjára pislogott.

– Nem akarsz bemenni a templomba, és imádkozni? Rád biztos hallgatna az Úr – bukott ki váratlanul Péterből.

A szerelők összenéztek, látszott, mindannyian ezt gondolják.

Márk kezében is megállt a villa. A szemében várakozás ült.

Artúrnak összeszorult a torka, és azonnal elment az étvágya. Szó nélkül odatolta Szilárdnak az alगतésztát.

Annyi vita volt már ebből... Még a barátai se értették, hogy képtelen hinni.

– Nem kell mindenbe Istent belerángatni. Majd megoldjuk mi.

– Mégis hogyan? – jegyezte meg ingerülten Márk. – Már mindent megpróbáltam, amit tudtam!

– Márk, elolvastam újra a Bibliát! Ott van a frigyláda leírása, Illés tüzes szekere, de Ezékiel látomása is... ezek mind-mind magyarázhatók fejlett technikai eszközökkel. – Artúr látta, hogy a szerelők feszengve összenéznek, de akkor is folytatta. – Mi van, ha hajdan egy idegen fajt hittünk istennek? A primitív földi emberek annyira elmaradtak voltak, hogy...

– Teszek rá! Tőlem kis, zöld algaszörnyek is lehettek!

– Tőlem viszont nem. Nem illúziókban akarok élni, hanem a valóságban. Értsd meg, ha a hit hazugság, nem hihetek benne!

– Artúr, legyél már rugalmasabb! Magam láttam a csodákat körülötted! Akármilyen is van odaát, téged kedvel. Hát, nem érted? Az imáidat hallják a mennyben!

Artúr elkomorodott. Pontosan ez a rémisztő. Az, hogy hallják...

De ki hallja?

Nyelt egyet.

Minden este addig fárasztotta magát, hogy álomba hulljon, és ne hallja... azok a képek... el kéne mondania, de félt, mind megrettennének.

Látta, hogy Márk észbe kap és körbenéz. Az ebédelő csoportok elhalkultak, az asztaloknál lopva őket figyelték.

– Nem halnál bele egy kis imába – suttogta Márk.

Tettetett vidámsággal felugrott az asztal mellől.

– Jaj, ne legyetek már ilyen komolyak! Artúrnak egy helyes lány kéne – harsogta nevetve, olyan hangerővel, hogy biztosan mindenki hallja. – Tudod, mit? Ezentúl esténként így imádkozom a Miatyánkot: és vidd a kísértésbe Artúrt, ó, Uram!

Az emberek megint nevettek, újra megindult a beszélgetés. Márk csak csúfondárosan mosolygott Artúrra, majd füttyörészve elment.

Még a szerelők is jobb kedvűen ettek tovább, Szilárd máris Pétert győzködte, hogy van egy csótány a tányérjában, úgyhogy adja neki az algatésztát.

Artúr a semmibe bámult.

Valaha azt tanulta, Isten kísért a jóra, az ördög meg a gonoszra. De vajon mit jelent az a szó, hogy „kísértés”?

Nyomasztotta Márk viccelődése. Talán nem csak az istenük hall mindent.

Talán vigyázni kéne, mit kérnek.

MÁRKRÓL AZONNAL LEFOSZLOTT A VIDÁMSÁG, ahogy már nem látta senki.

Végigsietett a folyosókon, és bement a Kék terembe, a központi irányítóterembe, ami a nevét a falakat megszínező mélykék lazuritporról kapta. Csak intett az ott dolgozó nyolc embernek, akik a hajók leszállását és a szerelőcsapatokat irányították, megnézte van-e valami zűr, aztán kiment, és a központi folyosóról elkanyarodott egy szűkebb szervizjáratra. Az egyik kopott ajtón át egy lomtárba lépett.

Hátrament a polcok között, és rátette a tenyerét az ajtó zárjára.

A titkos szoba valaha egy vezető megfigyelőhelyisége lehetett, amikor a bázis még hadiüzem volt. Körben mindenhol monitorok, kijelzők voltak, de már nem futottak a rögzítők, Márk tiltott mindenféle felvételt. A belső folyosókon, a park és a templom környékén a kamerákat is leszereltette. Csak a dokkokról és a kalózhajók környékéről volt kép. Az osztott képernyő két falat beborított.

A harmadik falat egy fekete kanapé foglalta el. Adalbert, ha a bázison járt, itt szunyókált, de most csak egy barna takaró hevert rajta, noha a fiúnak pihennie kellett volna. A Navranon súlyos sugárfertőzést kapott, az apja azt hitte, egy klinikán kezelik vele.

Adalbert a pultsor előtt ült. A leltár alapján lázasan számolt, mellette az asztalon egy szelet üres kenyér, és sok morzsa. Csak egy pillanatra nézett hátra, majd visszafordult a monitorhoz. Most nem viselt arcfóliát, sem digitális kivetítést, egyszerűen csak önmaga volt, egy tizenkilenc éves, karikás szemű, kimerült suhanc. Ez volt az egyetlen hely, ahol önmaga lehetett. Talán egy maroknyi ember tudta a világon, ki is valójában.

– Találtam pár drágább alkarészt, amit eladhatsz.

Márk közelebb lépett, de aztán az egyik képernyő magára vonta a figyelmét.

A dokkban a szerelők és a kalózok vitáztak. Még nem verekedtek, de már hevesen gesztikuláltak, érezni lehetett az indulatot a mozdulatokban. Márk azonnal utasította a számítógépet:

– Parancs: hang a 17-es dokkból.

A számítógép bekapcsolta a hangszórót.

– Mit nem értesz azon, hogy nem jó ide az a rohadt alkatrész?! – üvöltötte a kalóz. – Ez egy Volten hajtómű, nem tehetsz bele Golt-panelt, te barom!

– De jó lesz bele! Csak be kell kötnünk hozzá egy... – kezdett dühösen magyarázni a szerelőcsapat vezetője.

– Már öt perce vitáznak – jegyezte meg Adalbert fel se nézve. – Szóltam a biztonsági csapatnak, hogy figyeljenek.

Artúr tűnt fel a képernyőn, a csoport felé haladt, bizonyára valamelyik szerelő riasztotta. Bakancsot, barna szerelőnadrágot viselt, és egy csuklyás, fekete mellényt, ami szabadon hagyta a vállát.

Márk elgondolkozva figyelte. Az első időkben azt hitte, muszáj megvédenie ezt a bogyókeret, vagy pillanatok alatt agyonverik a kalózok.

Artúr egyszerűen Artúr volt. Föl sem merült benne, hogy a hatalmas, meztelen vállizmait erőfitogtatásnak veszik, neki csak melege

volt. Legyintett arra is, hogy a nagy gravitáción megszokott, csoszszanó lépte a fejevadászok puhán sikló járásához hasonlít, ő így jár, és kész. A csuklyáról se lehetett lebeszélni, az Astoron fagyban dolgoztak, így megszokta, hogy van a fején valami munka közben. Nála és az astori bandánál kevesebb feltűnő jelenség akadt.

Bele is kötöttek a kalózok, főleg, hogy Artúr egyáltalán nem viselt fegyvert. Még altatófegyvert sem volt hajlandó, noha az minden szelrelő övéen ott fityegett.

Aztán kiderült, nem is kell fegyver.

Amikor vascsővel meg akarták verni, elvette, meghajlította, majd udvariasan visszaadta, megkérdezve, hogy milyen technikai gond a probléma. Artúr egyenessége és nyugalma olyan volt, mint valami fertőzés, még a kalózkokra is hatott.

A kapitány most is ordítva kezdte. Artúr egyszer sem szakította félbe. Egyetértett vele, teljesen igaza van, a Voltenbe tényleg nem való Golt alkatrész.

Mire a kalóz követelte, hozzanak jót. Artúr csak tömören annyit felelt: nincs. Nem magyarázkodott, nem győzködte, pusztán közölte a tényt.

A kalóz erre szitkozódott, latolgatta, hogy elmegy, aztán azon dühöngött, hol talál felszerelt szerelőcsarnokot egy rohadt háború közepén, majd pár perc káromkodás után elkezdett a megoldáson gondolkodni. Hamarosan eljutott oda, hogy csak egyetlen lehetőség maradt: be kéne szerelni a másik alkatrészt.

Márk csak nézte Artúrt, és egyre dühösebb lett.

– Baj van? – kérdezte Adalbert, és lekapcsolta a hangot. Az ínye vörös volt, a sugárbetegség nem kímélte a fogait. – Akkor szoktad így bámulni, ha ki vagy akadva.

Márk kellenetlenül vállat vont.

– Elmondtad neki, mi? – Adalbert felnevetett. – Tudtam, hogy nem bírod ki holnapig!

– Kopj már le! Megkérdezte. Mégis mit mondtam volna?! Hogy rendben az adó?

– Azonnal belekérdezett, mi? Pizkosul jó megfigyelő. Jobb, mint egy csomó kém és titkos ügynök, pedig ismerek párat. – Adalbert elhallgatott. Márk érezte, ahogy őt fürkészi. A kölyök is kiváló megfigyelő volt. – Más is történt? Min húztad fel magad?

– Az astoriak azt kérték, beszéljen Istennel. Mire megint felhozta az idegen lényeket.

– A galaxisra!

– Egyszerűen nem fogja fel, mennyire elbizonytalanít mindenkit! Ez a rohadt szerelóbázis a hiten alapul, és azon, hogy Isten velünk van. Az a kispap is miatta lépett ki! Legalább csinálna úgy, mintha hinne! Most komolyan, belehalna, ha néha bemenne a templomba?

– Joga van kételkedni, ő is ember.

– Nem, nincs joga! – csattant fel Márk. – Miatta tettem le a bokérget! Hrabal elfogadta, hogy meleg, és nem vagdossa magát! Te meg, amilyen hülye vagy...

– Szállj le rólam! A petting is szex, nem akarok csajozni többet. Ha Artúr tiszta tud maradni, akkor én is. Hamarosan pap leszek!

– Látod! Erről van szó! – kiáltott kétségbeesetten Márk. – Ha Artúr elveszti a hitét... Én, én nem is tudom...

– Márk, nagyon durva volt az ördögűzés! Én csak az ájultakat hordtam ki, de láttam dolgokat. A mentálgyerek nem csak hallucinációt okozott... Artúr kérte, hogy ne mondjuk el, de... – Adalbert habozott. Megrázta a fejét, és máshonnan folytatta: – Nézd, ne pizskáld! Artúr nagyon egyedül maradt. Miklós, Ignác és a szerzetesek mind ki vannak akadva rá. Ő az egyetlen ember, aki színről színre látta az Istent...

És kételkedik. Nekünk olyan ez, mintha Mózes lejönné a hegyről, és közölné, hogy ateista lett. A barátja vagy, soha ennyire még nem volt szüksége rád! Ő csak válaszokat keres.

– Ne keresse! Tudod, miért nem voltam ideges a pénz miatt? Mert Artúr körül csodák történnek! Tudtam, hogy Isten kihúz minket a szarból. De meg se akarja kérni! Néha annyira merev, hogy megőrjít! Nem fogom fel, miért nem tud gyakorlatiasabb lenni!

– Azt mondd, álljon az oltárhoz, és hazudjon Isten szemébe? – Adalbert hitetlenkedve nézte. – Márk, félelemből ne adj neki hülye tanácsokat!

– És ha ez kísértés arra, hogy elveszítse a hitét? A rohadt életbe, Al, a gonosz tényleg létezik! Nézz körül, a helyében te kit kapnál el? Ki az, akire annyian felnéznek, aki szinte a lelkünk?

– Ő, igen. – Adalbert megcsóválta a fejét. – De bíznod kéne benne. Ha a tilti mészárláskor nem vesztette el a hitét, most se fogja.

– Mi?! Ott volt a csatornarendszerben?

– Nem tudta? Ő tilti, nem astori. Tizennégy éves volt, amikor lecsaptak a császáriak. Szó szerint ina szakadtáig cipelte a sebesült szüleit a csatornarendszerben, míg az egyházi kémek megtalálták. Ők az egyetlen túlélők. Minden barátját, rokonát elveszítette, hetekig meg sem szólalt, nem aludt, várta, hogy újra lecsapjanak. Miklós püspök tanácsolta a szülőknek, hogy vigyék az Astorra, az egyetlen helyre, ahol biztonságban érezheti magát.

– Soha nem mondta... – Márk nyelt egyet.

– Artúr túl csendes, túl lelkizős. Igen, kételkedik, de ha te sem állsz mellette, bele fog roppanni. – Adalbert elmosolyodott. – Veled se könnyű, Márk! Korábban attól féltél, hogy szektát alapít, most meg attól, hogy nem?

Márk megütődve nézett rá.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Eh, a tököm tele! Miért nincs olyan problémája, mint más normális embernek? Csajozás vagy drogozás...

Mindketten a képernyőre néztek.

Artúr és a kapitány már a levegőbe kivetített szerelési terv felett tanakodtak.

A kalóz mutogatott, és nagy hangon magyarázott, valószínűleg azt, hova kéne az átalakító, hogy be lehessen tenni a Golt-panelt. A közelükben a kalózok és a szerelők nevetgélve beszélgettek, Artúr kisugárzása most is átítatott mindent.

– Találtam pár drágább alkatrészt. De kinek adjuk el? – törte meg a csendet Adalbert.

Márk sóhajtott, és közelebb hajolt Adalbert képernyőjéhez. A leltárt kezdte böngészni, a felesleges alkatrészek listáját futotta át.

– Nem tudom kinek, de valahogy meg kell oldanunk. Ezt nem mondtam el Artúrnak, de Ferrington üzent, kéri a hiányzó harminc százalékot, amit nem kapott meg. Lelő minket, ha nem fizetünk. Agyoncsapom Artúrt, ha ateistán hal meg.

– Azt hittem, csak akkor, ha szűzen – jegyezte meg Adalbert, és gyorsan félrehajolt, nehogy Márk fejbe vágja.